

VAN DIE REDAKSIE

EDITORIAL

Programmering van die Brein

Met die koms van bladsak elektroniese rekenaars wat tot die bykans ongelooflike in staat is, mits hulle korrek geprogrammeer word, is 'n mens onwillekeurig geneig om aan die menslike brein te dink in terme van 'n komper met geheuebanke en elektroniese potensiale. Deesdae kan 'n mens sulke klein kompertjies koop wat alles en nog wat reeds in hul mikrobedrading bevat, vanaf logaritmes tot formules om standaardafwykings en nog meer ingewikkelde berekenings in 'n japtrap klaar te speel. Die dae van die verflenterde logaritmeboek en, helaas, die vertroude ou skuiflineaal is vinnig aan die verdwyn. Wie wil nou 'n spul syfertjies gaan naslaan as die druk van 'n knoppie die antwoord in 'n oogwenk op die skerm laat verskyn?

Wat programmeringsmoontlikhede betref, is die menslike brein egter nog sommer 'n hele ent voor selfs die mees gevorderde komper. Daar is baie min kinders wat as aangebore gawe kan fietsry. Hulle moet die kuns met stampe en stote en 'n paar nerf-af maermerries pynlik aanleer. Maar as die breinselle die balansbegrip eers beetgepak het en die programmering voltooi is, is die vaslegging permanent, tensy daar skade intree. Niemand vergeet hoe om fiets te ry nie, ongeag die tydsverloop vanaf die aanleerstadium tot die volgende gebruiksoomblik. Erens in die warboel van senuwesels en selle sit daardie program soos 'n neet vas, en as 'n mens die saak effens oordink, besef jy dat hierdie program-

mering, in vergelyking met die ou prul sommetjies wat vir die berekening van 'n Student se *t*-toets nodig is, werklik groot dinge behels. 'n Oorkanteling na links moet via die oë, die halvesirkelvormige kanale en selfs die ander sintuie blitsvinnig in die brein verwerk word tot impulse wat feitlik elke spiertjie in die liggaam paraat laat staan om vir die ewewigsverlies te kompenseer.

Ons druk, met diepe besef van die gevorderde wetenskap wat dit moontlik gemaak het, die knoppie om die gemiddelde waarde van 'n reeks metings te verkry, en staan verstom oor die spoed waarmee die instrument die berekening doen. Hoe kan die ding so slim wees? Waar gaan die wetenskap eindig as ons sulke goed kan vervaardig? En intussen vergeet ons dat die kontrole van die handspiertjies, die gnostiese sin in die falangeale gewigte en die afstandskatting van die oë wat nodig is om daardie knoppie raak te druk, die komper se werkverrigting soos kinderspeletjies laat lyk.

Die paradoks lê natuurlik daarin dat ons vra dat een komper 'n ander van gelykwaardige kompleksiteit moet ontleed. Ons elektroniese vooruitgang ten spyte, het ons nog geen superbrein beskikbaar wat die menslike serebrum kan oorskadu nie, en daarom moet ons maar op sukkelgang die een brein gebruik om die ander se funksionering te probeer verstaan.

Third South African National and International Radiological Congress

As we draw nearer to the forthcoming third South African National and International Radiological Congress several interesting facts have emerged. Despite the growing isolation of South Africans in other fields of endeavour, the Radiological Society of South Africa is enjoying unprecedented popularity. The organisers have informed us that they have received more than 100 registrations by foreign radiologists. They have also been inundated with an excess number of proffered papers, many of which had to be turned down. The programme which will be offered to delegates of this Congress is extremely full, varied and erudite. Delegates will have a difficult choice in deciding which of the simultaneous sessions to attend.

A most interesting and gratifying aspect of this Congress will be its opening ceremony which may,

perhaps, be unique in the Republic of South Africa. Official greetings will be brought from the International Society of Radiology, the European Association of Radiology, the American College of Radiology, the British Faculty of Radiologists, and several other important personages. Having these distinguished radiologists visiting us during this time will assist us in cementing our close ties and bonds of friendship with fellow radiologists from many lands.

The Sarel Oosthuizen Oration will be delivered this year by no less a personage than Dr Benjamin Felson of America. We cannot but be impressed with the high standard of Sarel Oosthuizen Orators of the Radiological Society of South Africa, and hope that this high calibre can be maintained in the future.
